

La diòcesi de Terrassa celebra el cinquè Aplec de Famílies

El 5è Aplec de Famílies al Santuari diocesà de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell tingué lloc el diumenge 9 de juny amb el lema *Fes família: creu i estima!* Hi hagué una Mostra de Moviments i Entitats que treballen per la família a la diòcesi; una pregària a la Mare de Déu que acabà amb ofrena floral. Després del dinar (de picnic) el grup Cor Nou va fer un concert-pregària dins del Santuari. Seguí una dinàmica conduïda pel Sr. Juanjo Fernández sobre *Com fer en família una iniciació cristiana*. Els infants van gaudir amb la música del grup Bufanúvols. A les 6 de la tarda hi hagué la celebració de l'Eucaristia, presidida per Mons. Josep Àngel Saiz. L'acompanyaren Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, el rector del Santuari, el delegat de Pastoral Familiar i un bon nombre de preveres.

GLOSSA

Em fa ser millor persona

Em vaig trobar amb un noi de vint anys llargs, antic monitor d'un centre d'esplai inserit en un barri amb especials dificultats socioeconòmiques, que fa uns anys encetà un nuviatge amb una noia, monitora també, però d'un altre centre. Junts han anat bastint un projecte d'amor que a curt termini els portarà al matrimoni. Els dos han format part de grups cristians, han participat en activitats de formació, de reflexió espiritual i pregària, de vivència i celebració de la fe. Es van conèixer en una d'aquestes activitats. L'acompanyament espiritual que, des d'abans de trobar-se, segueixen amb constància els ha ajudat força en el seu creixement en el seguiment de Jesús. La vida de fe, personal i comuna, amb senzillesa i humilitat, és quelcom fundant en la seva relació.

El noi em comentava que aquest caminar en parella, sabent que Déu és a prop i és en la seva estimació, els ha ajudat a madurar humanament i religiosa, en les responsabilitats personals i en les conjuntes, en el coneixement propi i en el de l'altre. «Pare, que jo estigui en ells i tu en mi, perquè siguin plenament u. Així el món reconeixerà que tu m'has enviat i que els has estimat a ells com m'has estimat a mi» (Jn 17,23).

Caminar junts en aquest amor que abraça la vida, en una fidelitat mútua, quotidiana, que ve de Déu i a Déu porta, a partir d'una fe personal que en certs moments esdevé fe comuna compartida, el fa exclamar: «Sentir i viure aquest amor em fa millor persona. Ho agraeixo a Déu i també a la meva promesa.»

Enric Puig Jofra, SJ

ANEU MAR ENDINS

Vigència i urgència del fet comunitari

A vui us convido a reflexionar novament sobre el fet de construir comunitats. «Construir», aquest verb d'un sentit immediat tan material, el papa Francesc el va proposar als cardenals poc després de la seva elecció. Es tracta de construir edificis —casa de Déu i de la comunitat cristiana— però sobretot és urgent, avui, construir comunitats.

La Sagrada Escripura ens mostra com Déu escull un poble. El seu disseny de salvar-nos comunitàriament i per això aplega homes i dones en un sol poble, el nou poble de Déu que és l'Església. L'Església de Jerusalem, segons el llibre dels Fets dels Apòstols, és una comunitat que viu una gran comunió fraterna, que comparteix, que prega, que evangelitza, que serveix, que escolta la Paraula, que celebra la Fracció del Pa (Eucaristia). El mateix podem dir de l'Església d'Antioquia, la principal entre les Esglésies nascudes en el si de la gentilitat en els primers temps.

Potser ens anirà bé reflexionar sobre algunes realitats humanes que tot i tenir alguns elements en comú, no es poden considerar ben bé una comunitat cristiana. La comunitat, en primer lloc, no és fonamentalment una estructura externa, sinó una realitat interior, una forma de relació entre les persones. Tampoc no és una realitat només jurídica. Aquestes coses —que són també necessàries— per elles mateixes no creen vincles de fraternitat.

La comunitat no és tampoc una mena de club selecte de persones afins. Al contrari, la heterogeneïtat i el pluralisme són condicions essencials per a una comunitat cristiana. Jesús va convocar persones ben diferents quan a edat, tendències polítiques, posició social, temperament...

La comunitat no és tampoc un equip de treball, és a dir, un conjunt de persones unides per uns objectius, que en principi són externs a les pròpies persones. En realitat, la finalitat principal de la comunitat cristiana és la comunió profunda dels seus membres amb Déu Pare, amb Crist, amb l'Esperit Sant i entre els seus mateixos membres. En una comunitat cristiana el més important són les persones concretes, abans que les seves funcions en el si del grup.

La comunitat cristiana no és un grup terapèutic (encara que guaireixi), no és primordialment un grup de suport (encara que doni suport), ni és només un refugi afectiu (encara que doni escalf humà). Perquè un grup de persones arribi a ser comunitat és imprescindible que se sentin interdependents. Els estudiosos del fet comunitari diuen que perquè un grup de persones arribi a ser una comunitat madura és imprescindible que se sentin i siguin interdependents. Cal superar la dependència com a mera submissió; la antidependència, com a reacció adolescent per contraposició a la dependència; la independència, que en aquest àmbit seria una relació sense compromís, per poder arribar a la interdependència. En aquesta relació cada membre del grup té el mateix dret d'individualitat i d'autodeterminació i dóna el millor de si mateix a favor del projecte comú. El que és *meu* i el que és *teu* es complementen en el que és *nostre*.

Què és, doncs, ser comunitat cristiana? Si tornem a l'Església primitiva, hi trobarem una bona definició a la Sagrada Escripura: Ser comunitat és «tenir un sol cor i una sola ànima» (Fets 4,32). El que això vol dir serà objecte d'un proper comentari setmanal.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

RAMON FRAXEDAS

La ràdio com a vocació

En Ramon Fraxedas és un periodista vinculat al món de la ràdio des de fa 35 anys. Durant més d'una dècada va estar treballant a la Delegació de Mitjans de Comunicació de l'Arquebisbat de Tarragona, fins que va participar en la posada en marxa de Ràdio Estel, com a primer director de programes. Actualment és el responsable de la programació musical de Montserrat Ràdio www.montserratcomunicacio.cat / 100,6 FM).

Com va connectar amb el projecte de ràdio?

Després de conèixer el projecte de la comunitat benedictina vaig voler implicar-m'hi. Se'm va confiar donar un rostre musical concret a l'emissora del Monestir. A partir d'aquí, especialment durant els primers mesos, vaig fer un exercici de reflexió dirigit a trobar una imatge adient. Això em va portar a experimentar amb gèneres diferents fins a trobar el perfil actual.

Què té la música de Montserrat Ràdio?

Hi ha dues coordenades formals: és música serena, elegant, una proposta culta que, de manera paradoxal, no trenca l'àmbit de silenci que hom podria cercar sintonitzant aquesta emissora. L'oient pot identificar, sí, una presència dominant de jazz contemporani; però a mi m'agrada subratllar la característica que aquesta programació crea un àmbit de serenitat.

Quina lectura creient fa d'aquesta experiència?

Atén una proposta rebuda de la pròpia comunitat i, ahora, és la meua resposta a una vocació i a la meua pròpia presència com a cristià a l'Església.

Òscar Bardají i Martín

JESÚS DE NATZARET

El Parenostre (VII)

No permetis que caiguem en la temptació

«No permetis que caiguem en la temptació, ans deslliura'ns del Maligne». En aquesta sisena petició del Parenostre, de manera concreta, diem a Déu: «Ja sé que necessito proves per a purificar-me. Si tu dispenses que passi aquestes proves; si tu, com en el cas de Job, dónes al mal un espai de llibertat, et demano que pensis que les meves forces són limitades. No confiïs massa en les meves forces. No estenguis massa enllà la frontera de la prova, i fes que la teva mà protectora sigui ben a prop meu quan ja no pugui més.»

Sant Cebrià va entendre així aquesta petició. Diu: «Quan preguem dient: No ens indueixis en la temptació, expressem el convenciment que l'enemic no pot fer res contra nosaltres si abans no li ha estat permès; de manera que, en el nostre temor, la nostra donació i la nostra vigilància s'orienten a Déu, perquè sabem que res no és permès al Maligne que Déu no li hagi concedit.»

Fem aquesta petició amb la confiança que va expressar sant Pau: «Déu és fidel i no permetrà que si-gueu temptats per damunt de les vostres forces. I, juntament amb la prova, us donarà el mitjà de sortir-ne i poder-la suportar» (1Co 10,13).

Diem *del mal o del Maligne*? És veritat que una cosa no es pot separar de l'altra. Per això, preguem amb insistència que res del món no ens prengui la fe, la fe que ens fa veure Déu i ens uneix amb Jesucrist. Amb ell podem col·laborar en el venciment del poder del mal en el món.

Joseph Ratzinger-Benet XVI.

(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Respondre a les necessitats espirituals

En el diàleg amb les noves formes de religiositat, el cristianisme també pot guanyar en flexibilitat. Les estructures rígides ofereixen l'aparença de ser més fortes i segures, però solen ser fràgils; en canvi, les flexibles són més resistents. Per exemple, no hauria de fer por explorar nous llenguatges per expressar la fe i propiciar que les celebracions fossin més viscudes, festives i participades, sense renunciar a la solemnitat.

Tot i això, els cristians han de continuar pouant de la seva tradició, rastrejant l'experiència dels qui els han precedit. En aquest sentit, cal recuperar la Bíblia, no tan sols com a objecte d'anàlisi teològica, sinó també com a aliment espiritual, seguint l'esperit de la *lectio divina*.

Però convé no oblidar que el centre del missatge de l'Evangeli és el compromís amb els més febles. Aquesta dimensió social de la fe cristiana ha de ser el contrapunt necessari per compensar l'èmfasi en l'espiritualitat, que podria derivar en un misticisme narcisista i desencarnat.

D'altra banda, el cristianisme no pot renunciar als avenços de la modernitat, que ha de continuar nodrint-ne el pensament. El discurs de la Il·lustració no està ni de bon tros esgotat. Fins i tot és possible que els cristians l'hagin de preservar tal com van fer amb el llegat clàssic durant l'edat mitjana.

Josep Otón

(El reencantament postmodern. Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

DONES DE FE

Juliana de Norwich (1342-1416?)

Norwich, la segona ciutat més important de l'Anglaterra medieval, fou un veritable centre d'espiritualitat, amb més de quaranta ermitoris, la majoria dels quals dins del nucli urbà. Juliana va ser una de les seves nombroses *recluses*, aquelles dones que vivien una vida totalment contemplativa però no en un monestir apartat sinó en una casa situada a l'interior de les muralles de la ciutat.

De la biografia de Juliana, en sabem molt poc, fins al punt que ignorem si es deia realment així o si va agafar el nom de la petita església al costat de la qual va viure durant molts anys. En canvi, sí que ens ha arribat el seu gran testimoni de fe, a través de l'obra *Revelacions de l'amor diví*, en la qual Juliana narra les setze visions que va tenir de Jesús crucificat, les paraules que Ell li va dir i les reflexions que aquestes van provocar en ella. Al llarg de vuitanta-sis breus capítols, la mística Juliana desenvolupa una teologia càlida, vivencial i amarada d'esperança. Una teologia que ens parla de l'amor incondicional de Déu; de la maternitat de Crist, veritable Mare de la Humanitat; de l'Esperit Sant, que actua constantment en la creació... Però les paraules que l'han fet famosa, i que ella refereix a Jesús mateix, són: «All shall be well», «tot acabarà bé».

En Juliana de Norwich, la mística i la teologia retroben la seva unitat, unitat que cal reivindicar com a irrenunciable per a la vida de la comunitat cristiana.

Adelaide Baracco, teòloga

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

8. ■ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Gn 28,10-22a / Sl 90 / Mt 9,18-26]. Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Àquila i Priscil·la, esposos mrs., deixebles de Pau.
9. ■ **Dimarts** [Gn 32,22-32 / Sl 16 / Mt 9,32-38]. Mare de Déu Reina de la Pau; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; sant Teodor Balat, mr.
10. ■ **Dimecres** [Gn 41,55-57;42,5-7a.17-24a / Sl 32 / Mt 10,1-7]. Sant Cristòfor o Cristòfol, mr., patró dels automobilistes; santa Verònica Giuliani, vg. caputxina; santa Amèlia, viuda.
11. □ **Dijous** [Pr 2,1-9 / Sl 33 / Mt 19,27-29]. Sant Benet (†547), abat, patriarca dels monjos d'Occident, copatró d'Europa (1964) i patró dels arxivers, bibliotecaris i documentalistes.
12. ■ **Divendres** [Gn 46,1-7.28-30 / Sl 36 / Mt 10,16-23]. Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i mr.; sant Josep Fernández, prev. i mr.;
13. ■ **Dissabte** [Gn 49,29-32;50,15-24 / Sl 104 / Mt 10,24-33]. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant Eusebi de Cartago, bisbe.
14. ■ **† Diumenge vinent**, XV de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Dt 30,9b-14 / Sl 68 / Col 1,15-20 / Lc 10,25-37]. Sant Camil de Lel·lis (1550-1614), prev., fund. Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers; sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda.

DIUMENGE XIV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 66,10-14c)

Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa, tots els qui l'estimeu. Estigueu contents amb ella tots els qui portàveu dol per ella; sereu alletats amb l'abundància del seu consol, i xuclareu les delícies de la seva llet. Això diu el Senyor: «Jo decantaré cap a ella, com un riu, la pau i el benestar, la riquesa de les nacions, com un torrent desbordant. Els teus nodrissons seran portats al braç, i amanyagats sobre els genolls. Com una mare consola el seu fill, jo també us consolare: a Jerusalem sereu consolats. Quan ho veureu, el vostre cor bategarà de goig i reviuran com l'herba els vostres ossos». La mà del Senyor es farà conèixer als seus servents.

▶ Salm responsorial (65)

R. *Aclama Déu, tota la terra.*

Aclama Déu, tota la terra. / Canteu la glòria del seu nom, / canteu la seva fama gloriosa. / Digueu a Déu: / «Que en són, d'admirables, / les vostre obres!» R.

«Tota la terra es prosterna davant vostre / i canta la glòria del vostre nom». / Veniu a contemplar les gestes de Déu. / Que n'és d'admirable el que fa / amb els homes! R.

Convertí la mar en terra ferma, / passaren el riu a peu eixut. / Ell és la nostra alegria, / ell, que sempre governa amb el seu poder. R.

Veniu, fidels de Déu, escolteu-me; / us contaré el que ha fet per mi. / Beneït sigui Déu: / No ha refusat la meva súplica, / ni m'ha negat el seu amor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia

(Ga 6,14-18)

Germans, Déu me'n guard de gloriar-me en res que no sigui la creu de nostre Senyor Jesucrist. En ella, és com si el món fos crucificat per a mi i jo per al món. Ni la circumcisió ni la incircumcisió no tenen cap valor. L'únic que val és que hàgim estat creats de nou. Que la pau i la misericòrdia de Déu reposin sobre tots els qui mantenen aquest criteri i sobre l'Israel de Déu. A part això, que ningú no m'amoïni, perquè jo porto en el meu cos les marques distintives de Jesús. Germans, que la gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb el vostre esperit. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 10,1-12.17-20)

En aquell temps, el Senyor en designà encara setanta-dos, i els envià que s'avancesin de dos en dos cap a cada poble i a cada lloc on ell mateix havia d'anar. Els deia: «Hi ha molt a segar i pocs segadors: demaneu a l'amo dels sembrats que enviï homes a segar-los. Aneu. Us envio com anyells enmig de llops. No porteu bossa, ni sarró, ni calçat, no us atureu a saludar ningú pel camí. Quan entreu en una casa digueu primer: Pau en aquesta casa. Si hi viu un home de pau, la pau que li desitgeu reposarà en ell; si no, retornarà a vosaltres. Quedeu-vos en aquella casa, i compartiu allò que tinguin per menjar i beure: els treballadors bé es mereixen el seu jornal. No aneu de casa en casa. Si en un poble us reben bé, mengeu el que us posin a taula, cureu els malalts que hi hagi i digueu a la gent d'aquell lloc: El Regne de Déu és a prop vostre.

Però si en un poble no us volen rebre, sortiu als carrers i digueu: fins la pols d'aquest poble que se'ns ha posat als peus, us la deixem. Però sapigueu això: El Regne de Déu és a prop. Us asseguro que quan vingui el gran dia, la sort de Sodoma serà més suportable que la d'aquell poble.»

Els setanta-dos tornaren tots contents i deien: «Senyor, fins els dimonis se'ns sotmeten pel poder del vostre nom». Jesús els digué: «Sí, jo veia Satanàs que queia del cel com un llamp. Us he donat poder de trepitjar les serps i els escorpions i totes les forces de l'enemic: res no us podrà fer mal. Però no us alegreu que els esperits se sotmetin a vosaltres; alegreu-vos que els vostres noms estiguin escrits en el cel.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 66,10-14c)

Festead a Jerusalén, gozad con ella, todos los que la amáis, alegraos de su alegría, los que por ella llevasteis luto. Mamaréis a sus pechos y os saciaréis de sus consuelos, y apuraréis las delicias de sus ubres abundantes. Porque así dice el Señor: «Yo haré derivar hacia ella, como un río, la paz, como un torrente en crecida, las riquezas de las naciones. Llevarán en brazos a sus criaturas y sobre las rodillas las acariciarán; como a un niño a quien su madre consuela, así os consolaré yo, y en Jerusalén seréis consolados. Al verlo, se alegrará vuestro corazón, y vuestros huesos florecerán como un prado; la mano del Señor se manifestará a sus siervos.»

▶ Salmo responsorial (65)

R. *Aclamad al Señor, tierra entera.*

Aclamad al Señor, tierra entera; / tocad en honor de su nombre; / cantad himnos a su gloria; / decid a Dios: «¡Qué terribles son tus obras!» R.

Que se postre ante ti la tierra entera, / que toquen en tu honor, / que toquen para tu nombre. / Venid a ver las obras de Dios, / sus terribles proezas en favor de los hombres. R.

Transformó el mar en tierra firme, / a pie atravesaron el río. / Alegrémonos con Dios, / que con su poder gobierna eternamente. R.

Fieles de Dios, venid a escuchar, / os contaré lo que ha hecho conmigo. / Bendito sea Dios, que no rechazó mi súplica, / ni me retiró su favor. R.

La caiguda dels àngels rebels (evangeli d'avui). Pintura (vers 1473) del retaule de Sant Miquel i Sant Pere, de la Seu d'Urgell, MNAC (Barcelona)

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Gálatas

(Ga 6,14-18)

Hermanos: Dios me libre de gloriarme si no es en la cruz de nuestro Señor Jesucristo, en la cual el mundo está crucificado para mí, y yo para el mundo. Pues lo que cuenta no es circuncisión o incircumcisión, sino una criatura nueva. La paz y la misericordia de Dios vengan sobre todos los que se ajustan a esta norma; también sobre el Israel de Dios. En adelante, que nadie me venga con molestias, porque yo llevo en mi cuerpo las marcas de Jesús. La gracia de nuestro Señor Jesucristo esté con vuestro espíritu, hermanos. Amén.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 10,1-12.17-20)

En aquel tiempo, designó el Señor otros setenta y dos y los mandó por delante, de dos en dos, a todos los pueblos y lugares adonde pensaba ir él. Y les decía: «La mies es abundante y los obreros pocos; rogad, pues, al dueño de la mies que mande obreros a su mies. ¡Poneos en camino! Mirad que os mando como corderos en medio de lobos. No llevéis talega, ni alforja, ni sandalias; y no os detengáis a saludar a nadie por el camino. Cuando entréis en una casa, decid primero: «Paz a esta casa.» Y si allí hay gente de paz, descansará sobre ellos vuestra paz; si no, volverá a vosotros. Quedaos en la misma casa, comed y bebed de lo que tengan, porque el obrero merece su salario. No andéis cambiando de casa. Si entráis en un pueblo y os reciben bien, comed lo que os pongan, curad a los enfermos que haya, y decid: «Está cerca de vosotros el reino de Dios.»

Cuando entréis en un pueblo y no os reciban, salid a la plaza y decid: «Hasta el polvo de vuestro pueblo, que se nos ha pegado a los pies, nos lo sacudimos sobre vosotros. De todos modos, sabed que está cerca el reino de Dios.» Os digo que aquel día será más llevadero para Sodoma que para ese pueblo.»

Los setenta y dos volvieron muy contentos y le dijeron: «Señor, hasta los demonios se nos someten en tu nombre.» Él les contestó: «Veía a Satanàs caer del cielo como un rayo. Mirad: os he dado potestad para pisotear serpientes y escorpiones y todo el ejército del enemigo. Y no os hará daño alguno. Sin embargo, no estéis alegres porque se os someten los espíritus; estad alegres porque vuestros nombres están inscritos en el cielo.»

COMENTARI

El Regne de Déu és a prop

Camí de Jerusalem, Jesús envia els seus deixebles de dos en dos per tal de preparar la seva posterior arribada i predicació en els poblets per on pensa passar. Així, Jesús multiplica la seva predicació gràcies a la col·laboració dels seus deixebles; i els deixebles comencen a fer experiència de predicació missionera.

Jesús constata, primer de tot, la necessitat existent de missioners de la paraula de Déu. El món és immens, la necessitat incalculable. Cal demanar a Déu, l'amo de les messes, que susciti i enviï molts ministres de la paraula.

Jesús els dona instruccions sobre el contingut i les maneres de la predicació. El contingut és clar: el Regne de Déu és a prop vostre. Aquest anunci coincideix amb el que Marc posa en boca de Jesús en el seu discurs inicial: ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop; convertiu-vos i creieu en la Bona Nova (1, 15). Jesús és el profeta del Regne de Déu en el món que s'inaugura amb la seva persona i el seu misteri pasqual. L'anunci del deixeble ha de concentrar-se en aquest missatge nuclear, acompanyat d'un signe clar: la guarició dels malalts que hi hagi.

Les maneres de fer efectiu aquest anunci contrasten amb els programes actuals d'eficiència i optimització de recursos. L'enviat de Jesús prescindeix de

tot el que no sigui la pròpia persona, cerca la manera de compartir la vida i les condicions dels destinataris de l'anunci. La pobresa dels mitjans contrasta amb la vàlua de l'oferta: l'anunci de la salvació de Déu.

Jesús va experimentar la mala acollida i el rebuig. L'anunci de l'evangeli ho experimenta igualment al llarg dels temps. Però no es tracta de convèncer ni d'imposar, sinó de proposar amb llibertat i gratuïtat. És l'única manera, malgrat l'escassetat de bons resultats, de fer caure Satanàs —les forces del mal— del seu pedestal en el món. L'important no és l'èxit pastoral aconseguït, sinó que els nostres noms estiguin escrits en el cel; l'amo de les messes ja farà el seu paper.

Jordi Latorre, SDB

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Del divendres dia 5 al dilluns dia 8. Participa en l'Encontre Mundial de Seminaristes Majors a Roma amb motiu de l'Any de la Fe.

Dimarts dia 9, a les 18.30 h. Presideix la celebració de Vespres i Eucaristia a la parròquia de Sant Pere de Terrassa amb la Unió Apostòlica del Clergat de les diòcesis amb seu a Catalunya.

Del dimecres dia 10 al divendres dia 12. Participa en la reunió de bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense a Vic.

Dissabte dia 13, a les 11 h. Assisteix a la Presa de Possessió de Mons. Enric Benavent Vidal com a nou bisbe de Tortosa.

Diumenge dia 14, a les 18 h. Visita la Casa d'Acollida Guadalupe a Sabadell i administra el Baptisme a diversos infants d'aquella institució.

▶ NOTÍCIES

El Sr. Bisbe visita la Comunitat del Cenacle. El divendres dia 7 de juny, Mons. Saiz Meneses va visitar la Comunitat del Cenacle, establerta a Fogars de Montclús, en ple Montseny. A les 7 de la tarda celebrà la missa en la Solemnitat del Sagrat Cor, festa patronal de la institució. Concelebraren diversos preveres i el temple parroquial s'omplí de feligresos i amics del Cenacle, a més dels propis residents.

Confirmacions a Polinyà. El dissabte dia 8 de juny, a les 6 de la tarda, Mons. Saiz Meneses impartí la darrera catequesi sobre el Credo a la parròquia de Sant Salvador de Polinyà amb motiu de l'Any de la Fe. A les

8 del vespre celebrà l'Eucaristia i administrà la Confirmació a 15 joves. Va estar acompanyat per Mn. Silvio Torregrossa, administrador parroquial.

Confirmacions a Palau-Solità i Plegamans. Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, va presidir la celebració de l'Eucaristia el dissabte dia 8 de juny, al vespre, a la parròquia de Sant Genís de Plegamans. En aquella celebració administrà el sagrament de la Confirmació a 11 joves i 3 mares de família de les comunitats parroquials de Sant Genís de Plegamans i de Santa Maria de Palau-Solità. Concelebrà amb el Sr. Bisbe auxiliar, Mn. Prakash Chukka, rector d'ambdues parròquies.

Mons. Saiz Meneses presideix la Romeria de la Virgen de Gracia. El diumenge dia 9 de juny, a les 12 del migdia, Mons. Saiz Meneses presidí la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Roc de Sabadell amb motiu de la XXX Romeria de la Hermandad Romera Virgen de Gracia de Archidona. El cor rociero de la Asociación Cultural Andaluza de San Sebastián de los Ballesteros hi participà amb el cant. El Sr. Bisbe imposà les medalles a diversos confreres i saludà les autoritats presents.

La nova Junta de l'Hospitalitat de Lourdes es presenta al bisbe de Terrassa. El dilluns dia 3 de juny la nova Junta de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de les diòcesis de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat es presentà a Mons. Saiz Meneses. El Sr. Aleix Canals, nou president, pre-

sentà la Junta al Sr. Bisbe i conversaren sobre els projectes de l'Hospitalitat per a aquest nou període.

Reconeixement de les virtuts heroiques de la M. Teresa Toda i Juncosa, fundadora de les Carmelites Tereses de Sant Josep. El dia 4 de maig el Sant Pare Francesc aprovà el decret pel qual es reconeixen les virtuts heroiques de la M. Teresa de Sant Josep (Teresa Toda i Juncosa), fundadora de la Congregació de les Germanes Carmelites Tereses de Sant Josep. Aquestes religioses són presents a la nostra diòcesi amb dues comunitats a la ciutat de Sabadell: una atén un col·legi; l'altra, una residència social que han cedit per quinze anys als Drapaires d'Emaús. El reconeixement de les virtuts heroiques és un dels passos en el procés de beatificació i canonització.

Mn. Joan Nonell: 50 anys de servei sacerdotal a la parròquia de la Puríssima i a la ciutat de Sabadell. El divendres dia 24 de maig la parròquia de la Puríssima Concepció de Sabadell celebrà els cinquanta anys de la presència de Mn. Joan Nonell, primer com a regent, després com a rector i, actualment, com a adscrit, essent rector emèrit. Mn. Joan predicà en la celebració de l'Eucaristia presidida per Mn. Joan Nadal, rector, i fou obsequiat amb una imatge de la Puríssima, reproducció que es venera a la parròquia.

▶ AGENDA

Festa de Sant Cristòfor. És un dels tres patrons de la ciutat de Terrassa. La parròquia de Sant Cristòfor de Terrassa celebra la seva festa titular. El dimecres dia 10 de juliol, a les 19.15 h, celebració de l'Eucaristia a l'ermita de Sant Cristòfor (c/ Mossèn Àngel Rodamilans, 86). Predicarà Mn. Antoni Babra, antic vicari, amb ocasió dels seus XXV anys de sacerdoti.

Missa en ritu hispanomossàrab. Dissabte dia 13, a les 19 h, a l'església de Santa Maria (parròquia de Sant Pere de Terrassa). Celebrant: Mn. Josep Monfort.

REMAD MAR ADENTRO

Vigencia y urgencia del hecho comunitario

Hoy os invito a reflexionar de nuevo sobre el hecho de construir comunidades. «Construir», este verbo de un sentido inmediato tan material, el papa Francisco lo propuso a los cardenales poco después de su elección. Se trata de construir edificios —la casa de Dios y de la comunidad cristiana— pero hoy es urgente sobre todo construir comunidades.

La Sagrada Escritura nos muestra como Dios escoge un pueblo. Su designio es salvarnos comunitariamente y por ello reúne hombres y mujeres en un solo pueblo, el nuevo Pueblo de Dios que es la Iglesia. La Iglesia de Jerusalén, según el libro de los Hechos de los Apóstoles, es una comunidad que vive una gran comunión fraterna, que comparte, que ora, que evangeliza, que sirve, que escucha la Palabra, que celebra la Fracción del Pan (Eucaristía). Lo mismo podemos decir de la Iglesia de Antioquía, la principal entre las Iglesias nacidas en el seno de la gentilidad en los primeros tiempos.

Tal vez nos será útil reflexionar sobre algunas realidades humanas que aun teniendo elementos en común, no pueden considerarse propiamente una comunidad cristiana. La comunidad, en primer lugar, no es fundamentalmente una estructura externa sino una

realidad interior, una forma de relación entre las personas. Tampoco es una realidad meramente jurídica. Estas cosas —también necesarias— por sí solas no crean vínculos de fraternidad.

La comunidad tampoco es una especie de club selecto de personas afines. Al contrario, la heterogeneidad y el pluralismo son condiciones esenciales para una comunidad cristiana. Jesús convocó personas diferentes en cuanto a edad, tendencias políticas, posición social, temperamento...

La comunidad tampoco es un equipo de trabajo, es decir, un conjunto de personas unidas por unos objetivos que, en principio, son externos a las personas. En realidad, la finalidad principal de la comunidad cristiana es la comunión profunda de sus miembros con Dios Padre, con Cristo, con el Espíritu Santo y entre sus propios miembros. En una comunidad cristiana lo más importante son las personas concretas, antes que sus funciones en el interior del grupo.

La comunidad cristiana no es un grupo terapéutico (aunque cure), no es primordialmente un grupo de soporte (aunque dé soporte), ni es sólo un refugio afectivo (aunque dé calor humano). Para que un grupo de

personas llegue a ser comunidad es imprescindible que se sientan interdependientes. Los estudiosos del hecho comunitario afirman que para que un grupo de personas se convierta en una comunidad madura es imprescindible que se sientan interdependientes. Es preciso superar la dependencia como mera sumisión; la antidependencia como reacción adolescente por contraposición a la dependencia; la independencia que, en este ámbito sería una relación sin compromiso, para poder llegar a la interdependencia. En esta relación cada miembro del grupo tiene el mismo derecho a la individualidad y a la autodeterminación y da lo mejor de sí mismo a favor del proyecto común. Lo que es *mío* y lo que es *tuyo* se complementan en lo que es *nuestro*.

¿Qué es, pues, ser comunidad cristiana? Si volvemos a la Iglesia primitiva encontramos una buena definición en la Sagrada Escritura: ser comunidad es «tener un solo corazón y una sola alma» (Hech 4,32). Lo que ello significa será objeto de un próximo comentario semanal.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Obispo de Terrassa